

den fandt intetſomhelſt Abnormt deri, den fandt tværtimod, at det var fuldſtændig normalt. Jeg ſkal endnu blot tilføie med Henſyn til Beſtemmeſen om, at naar en Rigsdagsmand griebes paa ferſt Gjerning, kan han fængſles, at alt det, man har bygget paa denne Undtagelſe, anſer jeg for meget uholdbart. Naar det dreier ſig om et ſaa beſtemt Faktum ſom det at være grebet paa ferſt Gjerning, hvor der ingen Plads er for den administrative Vilkaarlighed, kan en parlamentariſt Forſamling uden Fare give Dvirgheden Ret til at lade Forfølgningen gaa ſin Gang, hvortil kommer den Betragtning, ſom den ærede Ordfører har fremhævet, at det kan være meget vigtigt, at man kan faae en ſaadan Sag oplyst med alle de foreliggende Beviſligheder. Denne Undtagelſe er i Virkeligheden ſaa lidt betydende og ſaa ſelvfølgeſig, at den umulig kan bruges til at fortolke en anden Betydning ind i Ordet „fængſles“ end den, der ellers maa antages at ligge deri. Dette ſtemmer ogsaa med, hvad Grundlovsudvalget udtalte; det ſkrev om denne Tilføiſelſe, at det var en „mindre væſentlig“ Tilføiſelſe.

Jeg ſkønner nu ikke, at der er noget Punkt i det ærede Mindretals Forſøg paa at godtgjøre den administrative Praxis overfor dømtede Rigsdagsmænd, ſom ikke er blevet imødegaaet under Forhandlingen her i Dag. Jeg venter mig ikke, at man paa den Side, hvor man støtter Regjeringen, vil tage noget Henſyn til, hvad vi fra vor Side anſøre angaaende Forſtaaelſen af § 57. Jeg venter det ikke, ſkjøndt der her er et Tilfælde, hvor man, forekommer det mig, enten man ſtaar paa Regjeringens eller paa Oppoſitionens Side, maatte kunne enes om at værne om Thingets Medlemmers Ukrænkelighed overfor administrativ Vilkaarlighed. (Berg: Thingets grundlovmæſſige Ret!). Ja, og om Thingets grundlovmæſſige Ret. Jeg venter det ikke, ſkjøndt det forekommer mig, at det vilde være ſnuet og paſſende, idet jeg ſom ſagt ikke ſkønner, at man, naar man ſer fuldſtændig objektivt paa Sagen, naar man ſer bort fra alle politiſke, alle Partiſenhensyn, kan komme til en anden Opfattelſe af § 57 end den, ſom Flertallet gjør gjældende. Jeg vil paafſtaa, at det er i Kraft af de Fortolkningsregler, ſom vi, der have lært Sura paa Univerſitetet, have lært haade af den hoiærede Juſtizminiſter og hans daværende Kolleger. Det er i Henhold til diſſe Fortolkningsregler, at vi komme til det Reſultat, at § 57 ikke, naar

man vil handle loyalt, kan anvendes ſaaledes, ſom den er blevet anvendt overfor flere af dette Things Medlemmer. Jeg ſkal hermed ſlutte, idet jeg blot vil anbefale Thinget at ſtemme for Flertallets Indſtilling.

Sad: Det er ikke min Mening egentlig at ville forſætte denne Forhandling, ſom jeg anſer det for at være temmelig unyttigt at føre videre. Jeg ſkal alſeſes ikke ſvare Noget paa, hvad den ærede Ordfører for Flertallet (H. Holm) har udtalt; da jeg ikke ſkønner, at han braagte andre Momenter frem end dem, ſom allerede ere gjorte gjældende i Betænkningen. Jeg ſkal naturligviſ endnu mindre ſvare det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valokreds (Kjær), ſom jeg ikke ſkønner braagte Andet frem end dette at angribe mig perſonlig, fordi jeg havde vovet at udtale den Mening, ſom jeg har anſet det for min Pligt at gjøre gjældende. Derimod ſkal jeg blot med et Par Ord berøre Noget af det, ſom nu blev udtalt af den ſidſte ærede Taler, fordi jeg erkjender, at han virkelig har forſøgt at godtgjøre, at Noget af det, jeg har ſagt, ikke er rigtigt. Jeg ſkal kun gjøre det med nogle ganske ſaa Ord, men jeg mener dog, at jeg ſkylder ham at give dette korte Svar. Det ærede Medlem mente, at Ordet „fængſles“ her betød enhver Frihedsberøvelſe, og det ere vi jo enige om, at det kan ſtaa i denne Betydning; men vi ere ikke enige om det, ſom det kommer an paa, at det abſolut ſkal ſtaa i denne Betydning. Vi ere jo tværtimod enige om det Modſatte, at det ſnart ſtaar i den ene Betydning, ſnart i den anden. Vi komme derfor ikke et Skridt videre ved at ſige, at Ordet „fængſles“ har den beſtemte Betydning, at det betyder enhver Frihedsberøvelſe. Det er netop det, det ikke har. Naar den ærede Folkethingſmand mente, at man i alt Fald maatte tage det i den Betydning, hvori det hyppigſt maatte være anvendt, maa jeg dertil ſvare, at det er viſnok ikke abſolut givet, at det er den hyppigſt anvendte Betydning af Ordet „fængſles“, at det anvendes om Straffe-fængſel. Men hvad enten det er den hyppigſte Anvendelſe eller ikke, ſaa er det i alt Fald i og for ſig ikke noget Argument, ſom kan være afgjørende. Hvor der er Tale om Ordet paa et beſtemt Sted og i en beſtemt Forbindelſe, ſaa maa man holde ſig til dette beſtemte Sted og denne beſtemte Forbindelſe. Lige ſaa lidt kan jeg anerkjende, at det ærede Medlem mod mig kan bruge ſaadanne Udtryk ſom, at „Eiendom“